

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

GRUP HERMES

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), Albert París (Comunicació), Anna Maria Ribas (Gerència Comercial), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció), Concepció Casals (Distribució) i Ricard Forcat.

Keep calm

Albert Pujol

Enterrar els difunts

La visió dels neandertals com una espècie de micos moguts per instints ja fa temps que va ser descartada des

que es va descobrir la seva capacitat per a les manifestacions artístiques, així com l'enterrament intencionat dels difunts amb ritus funeraris. Aquests trets denotaven l'existència d'un pensament simbòlic, la qual cosa els feia molt més humans que no pas animals: els neandertals no només eren natura, sinó que també eren cultura. Això em ve al cap ara que els consellers Comín, Romeva i Mundó han anunciat la creació d'un pla pioner per identificar genèticament els desapareguts durant la Guerra Civil i la repressió franquista. Encara en el dia d'avui hi ha 4.700 persones que figuren en el cens de desapareguts a Catalunya, uns morts als quals la seva família no ha pogut donar una sepultura com Déu mana. Una dada molt il·lustrativa de la poca qualitat democràtica espanyola és la

Encara en el dia d'avui hi ha 4.700 persones que figuren en el cens de desapareguts a Catalunya

que indica que Espanya és el segon estat del món amb més desapareguts, només després de la Cambodja que va patir la folia dels Khmers Rojos i Pol Pot. Aquesta iniciativa ha estat possible gràcies a la mobilització popular, impulsada per Roger Here-dia, un mossò d'esquadra de la policia científica que busca el seu besavi perdut a la Batalla de l'Ebre, i Marc Antoni Malagarriga, un informàtic que busca el seu oncle desaparegut l'any 1938. La seva persistència, fent actes arreu del territori per conscienciar la ciutadania i trucant a totes les portes que calgués, va dur l'assumpte al Parlament de Catalunya i es va guanyar el suport de la Universitat de Barcelona. Amb l'adhesió a aquesta causa, el govern català fa un gran pas endavant i ajuda a enterrar, ara sí, una transició que ens va ser venuda com a modèlica però que va ser feta des de l'oblit deliberat d'una repressió despietada i del dolor silencios de milers de famílies. En ple segle XXI podrem fer allò que, fa més de 30.000 anys, feia humans els neandertals.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Setmana del Llibre Català

La Setmana del Llibre en Català que fins diumenge s'ha instal·lat a la plaça de la Catedral de Barcelona és un Sant Jordi a l'altre extrem del calendari: a inicis de tardor. Primavera d'hivern, primavera d'estiu, i tot és primavera. Se'n diferencia, també, perquè, com el nom indica, tots els llibres són catalans o en català, i perquè, encara que el nom no ho indiqui, s'hi pot passejar sense urgències, veient el gènere i parlant amb els encarregats de les parades o amb els autors. Hi ha representades les editorials grans i les editorials petites, que cada cop en són més, i me'n vaig directament a les petites. De la parada d'edicions Sidilà que dirigeix l'amic Xavier Cortadellas des de la Bisbal d'Empordà, en surto firat: *Els burgesos són sempre els altres*, una antologia del *Diari* de Jules Renard, seleccionada i traduïda per Antoni Clapés. "Prefereixo ser maleducat que banal." Malament. "No n'hi ha prou a ser feliç, cal també que els altres no ho siguin." Això millora, i aclareix la primera asseveració. "L'home veritablement lliure és el que sap refusar una invitació per sopar sense haver

“Els responsables d'editorials petites em diuen que va bé

de donar explicacions.” Jordi Soler és l'amo de l'editorial Voliana d'Argenton. Em diu que la Setmana va bé: “El dissabte i diumenge van ser fluxos, potser per la calor, però des de llavors s'ha animat molt, tot i la calor.” Passen en comitiva Joan Sala, d'edicions Comanegra; Isabel Martí, de La Campana, i Montse Ayats, organitzadors del certamen, i també em confirmen que hi ha negoci. Se'ls acusa a la cara l'esforç organitzador. “Això demana molta feina.” M'han de deixar perquè acompanyen una personalitat política. Les personalitats polítiques, ja tenen temps d'agafar un llibre? Se les veu

sempre reunides o davant un micròfon. “Segur que vam néixer per viure?”, s'interroga Renard.

Em saluda i m'atura una senyora gran, molt amable i simpàtica que m'ha reconegut per la fotografia que il·lumina aquests articles. Acaba de comprar un llibre, també en una editorial petita, i me'l recomana. La senyora parla un català perfecte. La prenc per una mestra de les “d'abans”, una Carme Serrallonga, a qui vaig conèixer i escoltar amb molt plaer.

Assisteixo a l'entrega del premi a la trajectòria literària, que aquest any ha recaigut en la gran traductora Anna Casassas. Explica que a casa seva, a l'hora de dinar, la família es passava l'estona parlant de paraules. D'aquí ve la feina que ha triat i d'aquí, també, el geni de la llengua del seu germà, el poeta Enric Casasses, que veig entre el públic. El pare era Enric Casassas i Simó, el químic que va presidir l'Institut d'Estudis Catalans. La mare... la mare resulta ser la senyora feliç que m'he trobat abans. “Fer bugada en família fent servir com a detergent les cendres dels avantpassats.”